

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2015-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] zastúpených advokátom JUDr. Václavom Jaroščiakom, M. Rázusa 14, Žilina, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Obecného zastupiteľstva obce Kotešová č. 52/2015 z 27. júla 2015 o schválení zmeny a doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová a o schválení Všeobecne záväzného nariadenia obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti zmeny doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová a všeobecne záväzným nariadením obce Kotešová č. 4/2015 z 27. júla 2015 o záväznej časti zmeny doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej „sťažovateľ v 1. rade“), a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej „sťažovateľ v 2. rade“; spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Obecného zastupiteľstva obce Kotešová (ďalej aj „obec“) č. 52/2015 z 27. júla 2015 o schválení zmeny a doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová (ďalej len „uznesenie obecného zastupiteľstva“) a o schválení všeobecne záväzného nariadenia obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti zmeny a doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová a všeobecne záväzným nariadením obce Kotešová č. 4/2015 z 27. júla 2015 o záväznej časti zmeny a doplnku č. 2 územného plánu obce Kotešová (ďalej len „všeobecne záväzné nariadenie obce“).

Argumentácia celej sťažnosti je založená na tvrdenom porušení základných práv sťažovateľov nesprávnymi a nezákonnými postupmi obecného zastupiteľstva obce, ktoré potom viedli k prijatiu napadnutého uznesenia obce a všeobecne záväzného nariadenia obce. Sťažovateľ okrem namietanej nezákonnosti postupu obce a obecného zastupiteľstva v procese vypracovania, zverejňovania a schvaľovania zmeny územného plánu obce namieta aj účelovosť postupu obce spočívajúcu vo vytvorení takých normatívnych podmienok, ktorými bude možné odôvodniť následné negatívne rozhodnutie obce ako stavebného úradu v prebiehajúcom konaní o vydanie územného rozhodnutia o využití zmenou územného plánu dotknutého územia vo vlastníctve, resp. užívaní sťažovateľov na ťažbu štrkopieskov.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«... Sťažovatelia 1 a 2 sú presvedčení, že Porušovateľ ako obstarávateľ a schvaľovateľ územnoplánovacej dokumentácie svojou postupom v procese obstarávania a schvaľovania územnoplánovacej dokumentácie - Zmena a doplnok č. 2 Územného plánu obce Kotešová (ďalej iba „ZaD č. 2“) a schválením ZaD č. 2 porušil ich ústavné práva.

Územnoplánovacia dokumentácia ZaD č. 2 bola Porušovateľom schválená dňa 27.7.2015 na riadnom zasadnutí Obecného zastupiteľstva Obce Kotešová prijatým Uznesením č. 52/2015 - Územný plán obce Kotešová - Zmena a Doplnok č. 2, a vyhláseným Všeobecne záväzným nariadením č. 4/2015 o záväznej časti Zmeny a doplnku č. 2 Územného plánu obce Kotešová.

Porušovateľ pristúpil k realizácii zmeny Územného plánu obce Kotešová podľa územnoplánovacej dokumentácie ZaD č. 2 výslovne účelovo a sledoval jediný cieľ - zabrániť Sťažovateľovi 1 ako vlastníkovi využiť Pozemky - ktoré podľa Územného plánu obce Kotešová sa nachádzajú v šedoznačenej lokalite zv. LÁN - na dobýjanie nevyhradeného nerastu - štrkopieskov. Cez túto účelovú zmenu existujúceho územného plánu obce Kotešová sa rozhodol znemožniť či zabrániť realizovať zámer Sťažovateľa 1 využiť legitímne právo vlastníka na oprávnené využitie predmet svojho vlastníckeho práva (Pozemky) a brať z neho úžitky.

Zámer Sťažovateľa 1 využiť Pozemky na dobýjanie nevyhradeného nerastu - ťažbu štrkopieskov chce Sťažovateľ 1 realizovať tak, že Pozemky ako vlastník by prenechal na dočasné užívanie Sťažovateľovi 2, ktorý by ťažbu štrkopieskov prakticky realizoval v rámci svojej podnikateľskej a obchodnej činnosti. Preto Sťažovateľ 2 podal dňa 27.10.2014 u Porušovateľa ako príslušnom stavebnom úrade návrh na vydanie územného rozhodnutia o využívaní Pozemkov na dobývanie nevyhradeného nerastu - štrkopieskov.

Sťažovateľ 2, spoločnosť [REDAKOVANÉ] je rodinnou firmou, v ktorej Sťažovateľ 1 je jediným konateľom, a spolu so svojou manželkou [REDAKOVANÉ] sú jej jedinými spoločníkmi.

Porušovateľ schválením územnoplánovacej dokumentácie ZaD č. 2 porušil ústavné právo Sťažovateľa 1 podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR tým, že nútene obmedzil jeho vlastnícke právo nad nevyhnutnú mieru, keď toto obmedzenie nebolo vykonané vo verejnom záujme, na základe zákona ani za primeranú náhradu.

Porušovateľ porušil ústavné právo Sťažovateľa 2 podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy tým, že schválením územnoplánovacej dokumentácie ZaD č. 2 zasiahol do jeho práva podnikat' dobývaním nevyhradeného nerastu štrkopieskov na Pozemku Sťažovateľa 1.

... Vyhláseniu - prijatiu Všeobecne záväznému nariadeniu Obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti Zmeny a doplnku č. 2 Územného plánu obce Kotešová predchádzali vzájomné rokovania Sťažovateľa 1 s Porušovateľom, jeho starostom a obecným zastupiteľstvom, a doposiaľ neukončené správne konanie o návrhu Sťažovateľa 2 na vydanie územného rozhodnutia o využití územia, v ktorom je Porušovateľ v postavení prvostupňového správneho orgánu. Právny a skutkový stav správneho konania po zrušení prvostupňového rozhodnutia odvolacím správnym orgánom sa stal katalyzátorom, pre ktorý na strane Porušovateľa vznikla potreba zmeny Územného plánu obce a obstarania a schválenia územnoplánovacej dokumentácie ZaD č. 2.

... Na oboznámenie časového priebehu správneho konania prílohe Sťažovateľa 1/ a 2/ prikladajú dokumentáciu, ktorou preukazujú svoj spoločný, dlhodobý a vážny záujem o využitie Pozemkov na činnosť dobývania nevyhradeného nerastu - štrkopieskov. Dokumentácia je jednak z priamych jednaní s predstaviteľmi obce (starosta, poslanci obecného zastupiteľstva - podľa písm. a/ až d/), ale predovšetkým z prebiehajúceho správneho konania o vydanie rozhodnutia o využití územia. Súčasne stručne chronologicky popisujú vývoj týchto jednaní a konaní. ...

Porušovateľ po... doručení Zrušovacieho rozhodnutia... a predovšetkým v ňom vyslovenom právnom názore, odštartoval proces vykonania zmeny územného plánu obce č. 2. Dôvodom - skutočným dôvodom - bola skutočnosť, že dospel k záveru, že ním doposiaľ zastavaná pozícia - za žiadnu cenu nepovolí ťažbu štrkopieskov - je v konfrontácii so Zrušovacím rozhodnutím OUOVBP právne i skutkovo neudržateľná. Preto sa rozhodol zabrániť v podstate dočasnému využitiu Pozemkov Sťažovateľa 1 na ťažbu štrkopieskov cestou zmeny existujúceho Územného plánu obce Kotešová.»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

„Obec Kotešová Uznesením č. 52/2015 zo dňa 27.07. 2015 a Všeobecným záväzným nariadením VZN Obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti Zmeny a Doplnku č. 2 Územného plánu Obce Kotešová porušila ústavné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1) a 4) Ústavy Slovenskej republiky ...

Obec Kotešová Uznesením č. 52/2015 zo dňa 27.07. 2015 a Všeobecným záväzným nariadením VZN Obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti Zmeny a Doplnku č. 2 Územného plánu Obce Kotešová porušila ústavné právo podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd zrušuje Uznesenie Obce Kotešová č. 52/2015 zo dňa 27.07. 2015 a Všeobecné záväzné nariadenie Obce Kotešová č. 4/2015 o záväznej časti Zmeny a Doplnku d 2 Územného plánu Obce Kotešová, a vec vracia na ďalšie konanie.

Porušovateľ je povinný sťažovateľom 355,72 Eur ako náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovatelia sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy uznesením obecného zastupiteľstva o schválení zmeny a doplnku územného plánu obce a o schválení všeobecne záväzného nariadenia obce o záväznej časti zmeny a doplnku územného plánu obce, ako aj všeobecne záväzným nariadením obce o záväznej časti zmeny doplnku územného plánu obce.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa čl. 68 ústavy vo veciach územnej samosprávy a na zabezpečenie úloh vyplývajúcich pre samosprávu zo zákona môže obec (a aj vyšší územný celok) vydávať všeobecne záväzné nariadenia, ktoré je jedným z prameňov práva, t. j. právnym predpisom aj keď s obmedzenou územnou pôsobnosťou vzťahujúcou sa len na územie obce (resp. vyšší územný celok).

Z čl. 127 ods. 2 ústavy vyplýva, že k porušeniu základných práv sťažovateľov môže dôjsť právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, t. j. individuálnymi právnymi aktmi, medzi ktoré nemožno zaradiť všeobecne záväzné nariadenia obcí, ktoré, ak sú vydané či už podľa čl. 68 alebo čl. 71 ústavy, sú normatívnymi právnymi aktmi, t. j. ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený rozhodovať o porušení základných práv fyzických osôb a právnických osôb normatívnymi právnymi aktmi.

Ústavný súd aj s poukazom na svoju doterajšiu judikatúru v obdobných veciach (napr. IV. ÚS 100/2011, IV. US 196/2011, IV. ÚS 446/2012) konštatuje, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže rozhodnúť, že obec porušila svojím všeobecne záväzným nariadením označené základné práva sťažovateľov.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre predovšetkým zdôrazňuje, že „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom.“ (II. ÚS 66/01 alebo II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy.

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež opakovane uvádza, že sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o takejto sťažnosti vysloviť, že k porušeniu ústavou garantovaného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (IV. ÚS 306/08, m. m. III. ÚS 18/02).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viazaný prezumpciou správnosti normatívnych právnych aktov. Na posúdenie ich ústavnosti slúži iný typ konania (konanie o súlade právnych predpisov). Z tohto dôvodu takéto sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, keďže ich zjavná neopodstatnenosť spočíva v rozpore medzi typom konania pred ústavným súdom, ktorý sťažovatelia zvolili, a obsahom sťažnosti (m. m. IV. ÚS 253/08 alebo II. ÚS 40/00, II. ÚS 19/01).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) považoval za potrebné ešte zdôrazniť, že je pri výkone svojej jurisdikcie tiež viazaný ústavným princípom vyjadreným v čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto môže uplatňovať svoje právomoci iba v zákonnom a ústavnom rámci, čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legítimnú činnosť jeho orgánov. Za tohto stavu ústavný súd dospel k záveru, že ani pri zohľadnení požiadavky materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd nie sú v danom prípade splnené podmienky na zásadný odklon od jeho doterajšej stabilizovanej judikatúry, ktorá vychádza z ústavnej a zákonnej úpravy, a preto sa nemôže v tomto konaní zaoberať meritórnymi argumentmi sťažovateľov obsiahnutými v ich sťažnosti, hoci nevyklučuje, že by za určitých okolností mohli mať ústavnoprávnu relevanciu (m. m. IV. ÚS 306/08).

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažovatelia sa svojou sťažnosťou podanou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v časti namietaného porušenia ich základných práv všeobecne záväzným nariadením obce domáhali vo svojej podstate konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, a preto ich sťažnosť v tejto časti v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv aj uznesením obecného zastupiteľstva, ktorým bola schválená zmena a doplnok územného plánu obce a všeobecne záväzného nariadenie obce o záväznej časti zmeny a doplnku územného plánu

obce, ústavný súd obdobne ako vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 492/2014 uvádza, „že v oblasti verejnej správy na samosprávnej úrovni prebiehajú, resp. sa uskutočňujú viaceré procesy, a to normatívne procesy (t. j. prijímanie všeobecne záväzných nariadení obce, pozn.), riadiace procesy (t. j. rozhodovanie o základných otázkach života obce, ako je napr. určovanie zásad hospodárenia s majetkom obce, schvaľovanie územného plánu obce, voľba alebo zriaďovanie orgánov potrebných na samosprávu obce a pod., pozn.) a procesy aplikácie práva (t. j. rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch konkrétnych fyzických osôb a právnických osôb v oblasti prenesenej štátnej správy alebo v oblasti samosprávy, inými slovami, ide o rozhodovania správneho orgánu v procese aplikácie práva na konkrétny subjekt, ako napr. rozhodovanie o vydaní stavebného povolenia, rozhodovanie o povolení s výrubu dreviny, rozhodnutie o uložení pokuty a pod., pozn.). Na úrovni všetkých týchto procesov obec, resp. orgány obce prijímajú v rozsahu svojich zákonných kompetencií rozhodnutia rôzneho druhu, ktorých charakter predurčuje možné použitie právnych prostriedkov ochrany na ich zvrátenie...“. V citovanom rozhodnutí ústavný súd ako príklad uviedol, že proti rozhodnutiu o schválení územného plánu obce nie je možné použiť odvolanie podľa tretej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), aj keď sa toto rozhodnutie môže v konečnom dôsledku dotýkať spôsobu využitia majetku obyvateľov obce, pretože v danom prípade nejde o rozhodnutie prijaté podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorým by sa rozhodovalo o právach a právom chránených záujmoch konkrétnej osoby.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy vety za bodkočiarkou súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 OSP v znení účinnom od 1. septembra 2003 v občianskom súdnom konaní súdy okrem iného preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že postup, prípadne rozhodnutia obecného zastupiteľstva ako orgánu verejnej správy (orgánu územnej samosprávy – obce) nie sú z preskúmajacej právomoci všeobecných súdov vylúčené.

Piata hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Ide tu o zásah, ktorý nie je rozhodnutím (§ 250v ods. 1 OSP). Negatívne vymedzenie má na mysli vylúčenie rozhodnutí ako individuálnych správnych aktov – aktov aplikácie práva, ktoré sú preskúmateľné v konaní o tzv. správnych žalobách podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Zásahom netreba rozumieť len faktické úkony (napr. pri výkone administratívnych rozhodnutí) alebo procesné postupy, ale aj také výsledky rozhodovacích procesov vo verejnej správe, ktoré nemajú povahu individuálneho aktu aplikácie práva, lebo nie sú výsledkom správneho konania.

V konaní podľa piatej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku tak môže byť preskúmané aj uznesenie obecného zastupiteľstva na návrh fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch takýmto uznesením za splnenia ďalších podmienok uvedených v § 250v ods. 1 OSP. Platí to aj napriek osobitnému konaniu o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného zastupiteľstva podľa § 250zf OSP, keďže v tomto konaní je aktívne legitimovaným jedine prokurátor, nie

subjekt, ktorého právne pomery uznesenie obecného zastupiteľstva môže priamo ovplyvňovať.

Ústavný súd uzatvára, že primárne preskúmvanie zákonnosti, ako aj ústavnosti uznesení obecného zastupiteľstva patrí do právomoci všeobecných súdov, pričom existencia úpravy osobitného konania podľa § 250zF OSP o prieskume uznesení obecného zastupiteľstva obce (v konaní ktorom je aktívne legitimovaným jedine prokurátor, nie subjekt, ktorého právne pomery uznesenie obecného zastupiteľstva môže priamo ovplyvňovať) nevyklučuje prieskum uznesení obecných zastupiteľstiev z právomoci všeobecných súdov v konaní podľa piatej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Právomoc ústavného súdu je v tomto prípade až sekundárna.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažovatelia svojou sťažnosťou podanou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v časti namietaného porušenia svojich základných práv uznesením obecného zastupiteľstva nevyužili dostupné prostriedky nápravy pred všeobecným súdom, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde je naplnený dôvod na odmietnutie ich sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľov nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015